

Sven Linderot

Komintern visar vägen

Kommunistiska Internationalens XIII Plenum och Kommunistiska Partiets uppgifter

Stockholm 1934

Förlagsaktiebolaget Arbetarkultur

Linderot i talarstolen 1934

Introduktion

Denna skrift utgör ett tal som SKP:s dåvarande partiordförande Sven Linderot höll i januari 1934. Avsikten med talet var att redogöra för Kommunistiska internationalens exekutivkommittés (EKKI:s) 13:e plenum som hölls i slutet av 1933. Detta EKKI-plenum, som var det första efter Hitlers maktövertagande (i början av 1933),¹ är intressant ur flera aspekter.

Anmärkningsvärt är att man fortfarande, nära ett år efter Hitlers maktövertagande, inte försöker analysera och omvärdera den politik som bidragit till den tyska katastrofen. Man fortsätter den sekteristiska politik som genomdrevs i Komintern 1928-29, vars mest utmärkande drag var inställningen till socialdemokratin (som betecknades som socialfascistisk) och en enhetsfronttaktik, kallad för "enhetsfront underifrån", som innebar att förhandlingar och överenskommelser med socialdemokratiska partier och organisationer var i stort sett förbjudna.

Det skulle dröja ytterligare ett halvår (juni 1934) innan Komintern började ändra kurs. Denna

¹ Dokumenten från detta EKKI-möte: [Fascismen, krigsfaran och de kommunistiska partiernas uppgifter](#)

kursändring testades först i Frankrike och motiverades av nödvändigheten att bilda ”anti-fascistiska enhetsfronter” för att slå tillbaka fascismen. Snart blev det inte bara tillåtet att förhandla med socialdemokratiska ledare, utan i den antifascistiska fronten ville man även ha med antifascistiska borgerliga partier. Det var *folkfronts*-politiken som växte fram.

Inget av detta framskyntar dock i detta Sven Linderots tal. Förvisso talar han en hel del om enhetsfront, men det handlar om enhetsfronter underifrån, som måste ledas av kommunister och där socialdemokratiska eller vänstersocialistiska ledare var portförbjudna.

Den politik som SKP förde under åren 1929-34 (den s k tredje perioden) är inget som man senare stoltserade med. Eftersom den passade illa ihop med den politik som man försökte bedriva från 1930-talets mitt (med ett kort mellanspel 1939-1941), så förblev mycket av det som sagts och gjorts under dessa år kvar i byrålådorna. Det är därför inte särskilt förvånande att talet inte är finns med i de två samlingar med tal och artiklar av Sven Linderot som gavs ut senare (1949 resp 1973).²

Det skulle dröja till början av 1970-talet innan någon strömning i Sverige skulle återknyta till den politik som SKP förde under början av 1930-talet. Det var r-arna som, under sin allra mest sektaristiska period, hämtade inspiration därifrån, se [”R-arna” om fascism och ”socialfascism” - artikelsamling](#) (där finns även länkar till fler texter som handlar om r-arnas utflykt i 30-talet).

Lästips

Claudín, [Krisen i den kommunistiska rörelsen, band 1](#), band 1 (särskilt avsnittet ”Det tyska exemplet” i kapitel 4)

Broué, [Kommunistiska Internationalen 1926-1933](#)

[SKP och arbetsplatserna 1929-35](#). Artiklar ur *Kommunistisk Tidskrift*, SKP:s teoretiska tidskrift.

Göteborg 23/11 2015

Martin F

Förord

Föreliggande broschyr utgör det föredrag som Sven Linderot höll på Stockholms Kommunistiska Arbetarkommuns allmänna medlemsmöte den 25 januari. Föredraget är en kort sammanfattning av de viktigaste besluten på Kommunistiska Internationalen Exekutivkommittés XIII plenum, som hölls i Moskva under november och december månader 1933. Plenums beslut är av kamrat Linderot sammanfattade med hänsyn till vårt partis aktuella uppgifter, och i sitt föredrag ställer han också de för svenska sektionen av hemintern omedelbara uppgifterna för att i praktisk gärning omsätta XIII plenums beslut.

Kamrat Linderots föredrag ger ett rikt material om Kommunistiska Internationalens och vårt partis ställning till dagsläget, och broschyren är sålunda ett politiskt dokument som inte endast varje kommunist måste lära känna, utan som måste sättas i händerna på varje arbetare.

Förlaget

² *Svensk arbetarrörelse i brytningstid : tal och skrifter i urval resp. Masslinjen. Tal och skrifter av Sven Linderot i urval med inledning av Per-Olov Zennström*

Inledning

Kamrater!

Innan, jag går in på mitt tema vill jag förutskicka att vad jag här kommer att säga icke får betraktas som en uttömmande redogörelse över allt som handlades på Kommunistiska Internationalens Exekutivkommittés XIII plenum. Den, ingående analys; av det nuvarande världsläget som gjordes i huvudreferaten, de rapporter från olika partier som kompletterade dessa referat, den två veckors diskussion som sammanlagt fördes på plenum, den mängd av fakta plenums material sålunda innehåller — allt detta kan givetvis icke mer än till ringa del behandlas i ett kort föredrag. Det är en uppgift för varje partikamrat att genom noggrant studium av teser och referat från plenum själv tillägna sig vad plenum har att ge de kommunistiska partierna och deras medlemmar. Det. måste sedan vara en uppgift för varje partikamrat att i praxis i sitt parti-arbete tillämpa XIII plenums lärdomar och riktlinjer, till stärkande av partiet, till befrämjandet av bolsjevismen, till förbättring av partiverksamheten på alla frontavsnitt.

Min uppgift här kan endast vara att ge en orientering över de viktigaste frågorna och i stora drag söka ange huru svenska partiet omedelbart i praxis bör omsätta XIII plenums beslut.

Komintern starkare än någonsin.

Först ett par ord Kommunistiska Internationalens styrka och utveckling jämfört med motståndarnas. Det är ju ett omtyckt hantverk bland socialdemokrater och renegater att framställa Kommunistiska Internationalen såsom en organisation vilken befinner sig i tillbakagång, vilken lider nederlag efter nederlag, som särskilt efter Hitlerfascismens seger i Tyskland befinner sig i upplösning, och i varje fall inte spelar någon roll annat än i Sovjet-Unionen. Läger man därtill trotskisters, kilbomsledares och andra kontrarevolutionärers påståenden att även Sovjet-Unionen snart skall likvidera kommunismen i sin politik och ”närma sig de kapitalistiska staterna”, så skulle utsikterna för Komintern, för vår revolutionära världsorganisation, te sig allt annat än ljusa. Den som tar del av rapporterna på XIII plenum och sammanställer de fakta dessa rapporter innehåller samt därtill har någorlunda kännedom om den Kommunistiska Internationalens utveckling under de 15 år den existerat kan dock utan vidare fastställa, att dessa försök av herrarnas renegater och andra motståndare att göra världskommunismen till en rörelse stadd i tillbakagång, icke är något annat än den grövsta förfalskning av verkligheten. Det är vår sak att se till att dessa herrarnas ”upplösningssprofetior” blir kärt besvär förgäves, att de icke med denna sin kampanj skall få någon framgång bland arbetarna och skapa förvirring inom proletariats led, Ty som allmänt omdöme kan utan vidare konstateras, att Kommunistiska Internationalen trots en siffermässig minskning orsakad av att flera partier, framförallt det tyska måste övergå till illegalitetsarbete, aldrig varit starkare, aldrig varit mera målmedveten och segerviss än nu, att kapitalismen och alla dess hjälptrupper visar större svagheter, större förvirring än någonsin tidigare, att den socialdemokratiska Internationalen göra bankrutt och befinner sig i en process av sönderfallande och upplösning

Sovjet-Unionens framgångar bevisar kommunismens styrka.

Vad bevisar utvecklingen i Sovjet-Unionen? Bevisar densamma nederlag för kommunismen? Varje människa måste ju erkänna att. Sovjet-Unionen under de senaste åren har att uppvisa så väldiga segrar, sådana övertygande triumfer, att hela världsläget rönt synnerlig påverkan härav, att proletariats styrkeförhållanden gentemot kapitalismen härigenom väsentligen förbättrats. Varför har Amerikas Förenta Stater upprättat diplomatiska och kommersiella förbindelser med Sovjet-Unionen? Varför har en rad andra stater avslutat fördrag med Sovjet för förbättrande av

tidigare förbindelser? Varför konstaterar borgarpressen efter varje s. k. världskonferens för nedrustning eller för övervinnandet av krisen, att den enda makt som hämtat hem några resultat av dessa konferenser har varit Sovjet-Unionen, under det att konferenserna som helhet alltid lidit skeppsbrott? Är allt detta bevis för hur de imperialistiska krafterna stärkes under det att Sovjet-Unionen försvagas? Naturligtvis inte. Allt detta är bevis för Sovjet-Unionens styrka, ett bevis för hur dess specifika vikt ökar i . världspolitiken, och hur motståndarna försvagas genom inre mot-sättningar, världskris och andra upplösningsmoment. I dagarna publiceras rapporterna från Allryska Centrala Exekutivkommitténs sammanträden och rapporter från olika folkskommis-sarier och andra ledare av det socialistiska uppbygget, över resultaten av andra femårsplanens första år. De som inte i likhet med Folkets Dagblad är två år efter sin tid har här möjlighet att konstatera de gigantiska framsteg Sovjet-Unionen gjort och gör på det socialistiska uppbyggets alla fronter. Den som tar del av planerna för de kommande åren och som vet att vara ryska kamrater i motsats till de kapitalistiska staternas ledare aldrig gör några ”luftplaner”, utan konkret bedömer vad som är möjligt och genomförbart; den som känner allt detta blir oemottaglig för alla kontrarevolu-tionärers spådomar ont att Sovjet-Unionen likviderar kommunismen och närmar sig de kapitalis-tiska staterna. Starkare än någonsin står Sovjet-Unionen som världsproletariatets första foster-land, vars arbetare och bondemassor icke tänker offra en fotsbredd av sitt territorium, vars röda armé håller krutet torrt mot Japans, Hitler-Tysklands och alla andra imperialistiska rövarstaters planer att genom interventionskrig krossa arbetarstaten, vars kommunistiska parti under kamrat Stalins ledning är en kraft som icke kan övervinnas, en kraft i spetsen för ett land med 160 miljoner innevånare som utgör en ny värld, socialismens värld, i oförsonlig kampställning mot kapitalismens värld.

I hela världen kämpar de förtryckta under Kominterns fanor.

Kommunistiska Internationals växande styrka och framgång är dock icke begränsad till Sovjet-Unionen. I Kina kämpar miljoner under kommunismens fana. De kinesiska sovjetområdena omsluter redan nittio miljoner människor, och Kinas röda armé har segerrikt tillbakaslagit sex fälttåg från Koumintanggeneralerna mot sovjetområdena. I Mandsjuriet växer de kommunistiska styrkorna dag för dag, i Japan utvecklar vårt broderparti en intensiv kamp mot de japanska krigsmakarna. I fullkomlig illegalitet, utsatt för de grymmaste förföljelser, hotade till livet vid varje aktion, genomför våra kamrater i Japans kommunistiska parti masskampanjer mot den japanska bourgeoisin och mot Japans imperialistiska krigsåtgärder. Detta kommunismens växande inflytande i Fjärran Österns länder stärker världsrevolutionens front och utgör allvarliga hinder för världsimperialismen i dess planer mot Sovjet-Unionen och dess planer att fullständigt förslava det kinesiska folket, göra det till värnlöst objekt för den imperialistiska utplundringen.

Men också i andra länder växer kommunismens inflytande. Vi kan ta vårt parti som exempel härför. Det är mig icke möjligt att här ge någon utförlig bild av läget i svenska partiet, men säkerligen torde varje partikamrat själv kunna konstatera att partiet snabbt växer såväl i organisatorisk styrka som i politiskt inflytande. Kommunismen vinner gehör även bland de breda massorna i det socialdemokratiska ”folkhemmet Sverige”.

Självklart uppvisar icke den Kommunistiska Internationals utveckling från XII plenum till XIII plenum en oavbruten kedja av framgångar i alla sektioner. Naturligtvis finns också nederlag och motgångar att anteckna. Men framgångarna är dock mera väsentliga och de visar, att Kommunis-tiska Internationals under dess beprövade och kraftfulla ledning under ledning av Exekutiv-kommittén, på leninismens väg marscherar framåt och vinner i styrka och skapar nya förutsätt-ningar för världsrevolutionens seger.

Man försöker framhålla *läget i Tyskland* som bevis för ”kommunismens nederlag”. Kamrater! Det är vår plikt att slå tillbaka denna lumpna kampanj mot våra hjältemodiga tyska kamrater, som under oerhörda offer med ett hjältemod som endast det revolutionära proletariatet kan ge exempel på, oböjligt och järnhårt kämpar mot världshistoriens blodigaste terrorvälde.

Krisen skärpes.

Överallt i världen växer de revolutionära krafternas styrka. Arbetare- och bondemassorna pressas ned i allt djupare elände under den oerhörda ekonomiska kris som skakar det kapitalistiska systemet i dess grundvalar. Kapitalismens allmänna efterkrigs-kris förvärras allt fortfarande genom den väldiga djupgående och omfattande överproduktionskris som nu i flera år skakat den kapitalistiska ekonomin. XIII plenum konstaterade följande:

”Samtidigt som Sovjet-Unionen, det internationella proletariatets och de förtryckta folkens bålverk, utvecklar sitt socialistiska uppygge och alltmer stärker sin makt, försiggår, ett sönderfall av den kapitalistiska världens hushållning. Allt trängre sammandras eländets, ruinens och hungerns snara. Bourgeoisin skärper till det yttersta sina ekonomiska utsugningsmetoder genom fascistiskt våld, genom utplundring av de arbetande klasserna och genom rövarkrig mot andra folk. Men samtidigt växer alltmera de arbetande massornas revolutionära harm och beredskap till störtande av utsugarklassens outhärdliga ok.”

Under åren 1930, 1931, 1932 sjönk den kapitalistiska produktionen oavbrutet, med respektive 13,1 år 1930, 12,9 år 1931, 18,5 proc. år 1932. Under 1933 konstaterades dock en viss förändring i krisen i vad ankommer industriproduktionen. I en hel rad länder har en stegring av den industriella produktionen kunnat fastställas för år 1933. Betyder detta all kapitalismen redan övervunnit eller håller på att övervinna den ekonomiska krisen? Ingalunda. Ett närmare studium av orsakerna till denna delvisa produktionsstegring visar att densamma i stort sett kan hänföras till krigs- och rustningsindustrin samt till viss del också orsakas av rent inflationistiska åtgärder. Inflationståtgärder och krigsrustningar utgör dock icke något bevis på tillfrisknande för det kapitalistiska systemets vidkommande, och plenum konstaterade även, att icke ett enda kapitalistiskt land har kunnat frigöra sig ur den ekonomiska krisens gastkramning.

Det är av vikt att vi klargör denna plenums analys. Icke minst här i Sverge. Det kan nämligen icke betraktas såsom uteslutet att 1934 kan komma att uppvisa stegrade produktions-siffror också här ilandet. Och detta inte endast för rustningsindustrins vidkommande eller för sådana industrier som mer eller mindre har sammanhang med de ökade krigsrustningarna. Det vore farligt om vi av en dylik eventualitet lät förleda oss att tro att kapitalismen går emot en ny guldålder. Den intensiva rationalisering som fortgår och som speciellt företags vid varje produktionsökning medför ju ökat elände för de arbetande massorna. Edet har visat sig att eden stegring i produktionen som vi bevittnat under 1933 ofta genomförts utan att antalet arbetare i respektive företag ökat, eller i varje fall icke ökat i samma proportion som produktionen stegrats. Den mildring i agrarkrisen man uppnått är endast delvis och hänför sig i huvudsak till de översta skikten av jordbrukare, till storbönder och godsägare, och denna mildring har uppnåtts endast genom statliga subventionsåtgärder.

Alla dessa åtgärder, AK-politiken och andra, som nu genomföres av den socialdemokratiska regeringen bör i sig nya moment till skärpning av krisen, och medför en direkt utarmning av de fattiga massorna icke minst av de fattiga jordbrukarna. Även om alltså vissa förändringar i den nuvarande ekonomiska krisen även för den kommande tiden kan motses, förändrar detta icke vad Koinintern fastställt, nämligen att kapitalismens allmänna kris, efter den relativa stabiliseringens slut redan har fört till en vittgående skakning av hela det kapitalistiska systemet.

Krigsfaran är akut.

Dessa förhållanden medför att krigsfaran alltjämt står i förgrunden. De imperialistiska makternas inre motsättningar, och framförallt deras oupphörliga strävan att söka lösa sina svårigheter genom ett erövringskrig gentemot Sovjet-Unionen, gör att de kommunistiska partierna måste stegra sin verksamhet i kampen mot de imperialistiska krigsmakarna. Också här i Sverige ser vi hur intensivt borgarklassen förbereder det kommande kriget. Den socialdemokratiska regeringen ger ut nya tiotals miljoner till krigsförberedelser och upprättar nya intima förbindelser med de baltiska staterna och Finland i tydlig avsikt att fullfölja de gamla högeraktivisternas ”aktiva östersjöpolitik”. Lettlands utrikesminister gör icke för ro skull ”hövlighetsvisit” hos hans excellens Richard Sandler.

Fascismens frammarsch.

Läget karaktäriseras också framförallt därutav att den härskande borgarklassen allt mer övergår till blodigt undertryckande av de arbetande massorna, *till fascistisk terror*, för att på så sätt säkra möjligheterna till en kapitalistisk utväg ur krisen. De borgerligt demokratiska arbetsformerna överges alltmåra i de kapitalistiska staterna. Borgarklassen ter sig allt mer nödsakad att utöva sin diktatur genom öppen fascistisk terror. Särskilt händelserna i Tyskland är givetvis en av anledningarna till att frågan om fascismen var en central fråga på XIII plenum.

I de kommunistiska partierna har under senaste året vissa vanföreställningar och falska uppfattningar om fascismens verkliga karaktär kommit till synes. Remmele och Neumann i Tyskland har sökt tillverka en helt ny teori om fascismen såsom ”trasproletariatets diktatur”. Man har blandat ihop fascismens klassammansättning och dess klasskaraktär. Det förhållandet att fascismen faktiskt samlar sina styrkor bland småborgerskapet, bland landsbygdens fattiga bönder och bland arbetslösa och trasproletärer i storstäderna, har gett några kamrater den föreställningen att fascismen icke är storkapitalets diktatur. Plenum skapade i detta fall full klarhet.

”1. Fascismen är den öppna terroristiska diktaturen från finanskapitalets mest reaktionära, chauvinistiska och imperialistiska element.

Fascismen försöker att åt monopolkapitalet säkra en massbasis bland småbourgeoisin och vänder sig därvid till de ur de gamla spåren slungade bönderna, hantverkarna, kontoristerna, tjänstemännen och särskilt till de deklarerade elementen i de stora städerna. Den strävar efter att även intränga i arbetarklassen.

Fascismens tillväxt och dess makttillträde i Tyskland och i en rad andra kapitalistiska länder innebär,

- a) att den revolutionära krisen och de breda massornas krav mot kapitalets välde växer;
- b) att kapitalisterna inte längre är i stånd att hävda sin diktatur med parlamentarismens gamla metoder och den borgerliga demokratin i allmänhet;
- c) än mer, att parlamentarismens och den borgerliga demokratins metoder över huvud taget blir en hämsko för kapitalisterna såväl i den inre politiken (kampen mot proletariatet) som även i utrikespolitiken (kriget för den imperialistiska nyuppdelningen av världen);
- d) att kapitalet till följd därav är tvunget att övergå till öppen terroristisk diktatur inom landet och till ohejdad chauvinism i utrikespolitiken, vilken är en direkt förberedelse till imperialistiska krig.

I fascismen, vilken framväxer ur den borgerliga demokratins sköte, ser kapitalisterna ett medel till kapitalismens räddning från undergången. Uteslutande i syfte att vilseleda och avvärja arbetarna förnekar socialdemokratin den borgerliga demokratins fascistisering och ställer demokratins länder i principiell motsats till den fascistiska diktaturens länder. Å andra sidan utgör den fascistiska diktaturen inte någon oundviklig etapp i bourgeoisins diktatur i alla länder. Möjligheten att avvärja densamma i

rätt tid är beroende av det kämpande proletariats styrka, vilken mest förklaras av socialdemokratis splittrande inflytande.”

Här har plenum fastställt någonting, som särskilt för våra partier i de s. k. demokratiska länderna är synnerligen viktigt. Det finns också i vårt parti kamrater som har den uppfattningen att fascismen oundvikligen måste komma till makten innan förutsättningarna för den proletära revolutionen mognar. Samma föreställningar gör sig ofta gällande ifråga om krigets oundviklighet. Båda uppfattningarna grundar sig på ett underskattande av proletariats möjligheter att uppnå den revolutionära mognad som fordras för att i revolutionär masskamp hindra både krigsmakare och fascisterna att genomföra sina brottsliga avsikter. Följande citat ur teserna bör varje kommunist hamra in i sitt medvetande:

”I kampen mot de s. k. ”demokratiska” ländernas fascistisering måste de kommunistiska partierna framförallt bekämpa den fatalistiska, defaitistiska inställningen, att den fascistiska diktaturen och de imperialistiska krigerna skulle vara *oundvikliga*, liksom den opportunistiska underskattningen av fascistiseringen och det imperialistiska krigshotets tempo, vilka inställningar dömer de kommunistiska partierna till passivitet.

Samtidigt med en grundlig upplysning om vilket ekonomiskt och politiskt förslavande den fascistiska diktaturen innebär för de arbetande, samtidigt med påvisandet av det faktum inför massorna att fascisterna varken är socialister eller bärare av en ny samhällsordning, utan kapitalisternas lakejer och drabanter måste kommunisterna i rätt tid mobilisera massorna till försvar av fackföreningarna, arbetarpressen, arbetarlokaler, strejkrätten, arbetarmötena, organisera protester, demonstrationer, strejker och skapa värnorganisationer till skydd mot de fascistiska terrorbanden.”

Socialfascismens roll.

När vi kommunister här i Sverige redan för årtal tillbaka ropade vårt giv akt till de svenska arbetarna ifråga om den fascistiska faran försökte icke minst socialdemokraterna att förlöjliga denna vår politik. I dag vet varje svensk arbetare att fascismen ryckt oss in på livet, att borgarklassen organiserar sina mordbataljoner mot arbetarna att nationalsocialismen utvecklar en aggressiv kamp icke minst bland proletariserade småborgare och också vinner anslutning bland olika grupper.

För att kunna kämpa mot fascismen måste vi klart se *socialfascismens roll* i nuvarande situation. Socialdemokratin har regeringsmakten och använder denna till att slå ner arbetarklassens kamp för bättre förhållanden. Utan att här gå närmare in på den hungerpolitik som regeringen genomfört, utan att skildra alla de sätt genom vilka regeringen befördrar borgarklassens hungeroffensiv vill jag dock konstatera att det jäsande missnöje. Som bland de utarmade massorna ger sig till känna mot denna regeringspolitik, utnyttjas av fascisterna för att värva proselyter i kampen mot arbetarorganisationerna. När amiral Lindman föreslår undantagslagar mot kommunistiska partiet så är det inget tvivel om att han tolkar också socialfascismens inställning i denna fråga. Att den socialdemokratiska regeringen och socialfascismen över huvud taget även här i landet är fascismens vägröjare är ju klart. Man kan konstatera att socialdemokratin i Sverige i flera fall distanserat den tyska socialdemokratin, som bär huvudansvaret för fascismens seger i Tyskland. Per Albin Hansson gjorde i remissdebatten den fascistiska termen ”folkgemenskap” till en socialistisk term. Han förutsatte att t.o.m. amiral Lindman var angripen av den socialistiska åskådningen när han använde detta ord. I samma andedrag framhöll herr Hansson att uttrycket folkgemenskap var ett nationalsocialistiskt älsklingsuttryck och gav därmed också vederbörlig plats åt nasis i sitt ”socialistiska” brödraskap. Herr Allan Vougt i tidningen Arbetet har ju också framhållit att Hitlerfascismens tragik bestod däri att den fick genomföra socialismen utan medverkan av de tyska socialdemokraterna. ”Man kan säga”, skriver herr Vougt, ”att denna tyska

rörelse är ett bejakande av åtskilliga ting i socialismen.” Det är klart att ju starkare en sådan socialdemokrati är, desto större är också den fascistiska faran. Därför fordrar kampen mot fascismen framförallt i Sverige en förstärkt kamp för att lösgöra arbetarna från socialdemokratins inflytande.

Någon seger för proletariatet är icke möjlig, var sig i länder med fascistisk diktatur eller i s.k. demokratiska länder, utan att socialfascismens inflytande över arbetarmassorna likvideras. Därför ställde också XIII plenum parollen

”Mot socialdemokratin, för enhetsfronten underifrån med arbetarmassorna!”

Socialfascismens ”vänster”.

I detta sammanhang är det nödvändigt att beakta den nya partibildningen, det Ström-Kilbomska socialdemokratiska partiet som just nu är i vardande. Hur skall vi värdera detta partis framträdande? Befordrar denna partibildning kampen mot socialfascismen? Utgör dessa socialdemokratiska oppositionsmakare en förstärkning av den revolutionära fronten i kampen mot den socialdemokratiska regeringen, mot den socialfascistiska ledningen överhuvudtaget? Det finns säkert åtskilliga revolutionära arbetare som har den uppfattningen. Vi måste därför för att överhuvudtaget kunna föra kampen mot socialdemokratin på ett rätt sätt, klargöra den socialdemokratiska oppositionens verkliga karaktär.

Hur har den uppstått? Denna opposition har uppstått och uppstår ur det missnöje som arbetarmassorna känner gentemot den socialdemokratiska ledningens regeringspolitik, den reformistiska byråkratins fackliga politik och det växande elände denna politik medför för arbetarklassen. Denna opposition är ett uttryck för att arbetarna vill gå till kamp för sina intressen, att de icke slaviskt vill underkasta sig borgarklassens hungerdekret även om dessa signeras av Per Albin Hansson och Edvard Johansson. Oppositionen uttrycker också att arbetarna inser den fascistiska faran och förstår att man måste kämpa mot densamma, samt att socialfascismen röjer vägen för dessa fascistiska strävanden. De mest avancerade i denna opposition förstår att det för arbetarklassen är nödvändigt att samla arbetarna till revolutionär kamp för att störta det kapitalistiska systemet. Det är intet tvivel om, att icke stora delar av de arbetargrupper som nu utgör opposition och följer den Ström-kilbomska riktningen börjar bli klara över att arbetarklassen måste samla sig på enhetlig front och kämpa för en revolutionär utväg ur krisen. Det är klart att oppositionella arbetare med dylika uppfattningar lätt inser att det socialdemokratiska partiet måste bekämpas, att man måste bryta med detta parti för att kunna vinna några resultat i arbetarklassens kamp. När de väl slagit in på en dylik väg finns stora förutsättningar för att de skall finna vägen till kommunismen, till arbetarklassens enda kampparti, kommunistiska partiet.

Detta har också tidigare de kilbomska renegaterna samt nu Albin Ström och hans kumpaner insett. Kilbomarna har hittills sökt hålla revolutionära arbetare borta från den kommunistiska rörelsen genom att själva kalla sig kommunister och de upprätthåller ju ännu idag det kommunistiska partinamnet. Då den politik de genomför dock står i så skriande motsats till allt vad kommunistisk politik heter har kilbompartiet alltmer förlorat möjlighet att göra intryck på revolutionära arbetare genom sin kommunistiska partietikett. Kilbompartiet befinner sig, i tillbakagång, därom råder intet tvivel. Som ”kommunistiskt parti” skulle det ha ytterst svårt att behålla sitt inflytande, även om andra kapitalister än Kreuger rätt uppskattar deras gärning och ger dem nödigt rörelsekapital. Därför har de kilbomska ledarna sedan länge spekulerat på att också genom en namnförändring söka komma i bättre kontakt med de arbetare som ännu icke fått klart för sig att kommunismen ensamt är räddningen för arbetarklassen. De har sett att socialdemokratiska arbetare som söker vägen till kommunismen icke gärna förstår att den vägen

leder till det kilbomska partiet. Detta är några av de skäl varför de kilbomska ledarna nu organisatoriskt förbereder och redan genomför sammanslagning med ett nytt socialdemokratiskt parti.

Vad Albin Ström och hans närmaste meningsfränder angår är det ju klart att dessa icke vill acceptera den kilbomska partibeteckningen. Albin Ström har gästspelat inom olika riktningar inom arbetarrörelsen. Han har varit socialdemokrat, vänstersocialist, syndikalist och återigen socialdemokrat och är nu för andra gången vänstersocialist. Under allt detta har han dock aldrig varit annat än en socialdemokratisk streber. Det är dock inte hans personliga maktsträvan som förklarar hans uteslutning ur socialdemokratiska partiet. Orsaken till att han framkallat denna uteslutning och nu bildar eget socialdemokratiskt parti ligger helt och hållet i den omständigheten som jag framhållit, nämligen förekomsten av en radikaliserings av arbetarmassorna som tar sig uttryck i en allt mer växande opposition inom det socialdemokratiska partiet. I sitt hat mot kommunismen, i sin omsorg om den kapitalistiska s. k. demokratin har han dock öra för stämningarna inom arbetarklassen och tillräckligt politiskt förstånd att knyta an till dessa stämningar.

Vad vill han närmast uppnå genom att ställa sig i opposition och bilda ett nytt parti? Utan tvivel vill dessa herrar rycka med sig så mycket medlemmar som möjligt från det socialdemokratiska faderhuse t. Utan tvivel kommer de att larma mot socialfascismen (herr Ström har ju redan karakteriserat herr Lindström som fascist). Men vilken politik kommer de att genomföra? Om vi icke genom herrnas tidigare praktiska gärningar kunde sluta oss till vilken politik de i dag ämnar genomföra så är det dock tillfyllest att studera deras program, resolutioner och tal, för att få en riktig bild av varthän de strävar. Från till synes olika men i verkligheten ensartade utgångspunkter avse de Ström-*Kilbomska ledarna att dämna upp den radikaliserings som pågår, att bevara de oppositionella arbetarna under socialdemokratiskt inflytande och hindra att de kommer till den revolutionära fronten till det kommunistiska partiet. I alla avgörande kampfrågor kommer de att understödja den socialfascistiska politiken. Med utstuderad demagogi och hycklad vänskap för Sovjet-Unionen, med fraser om planhushållning, ned fraser om nödvändigheten av "socialistisk kraftsamling" kommer deras främsta uppgift all vara att splittra den, revolutionära fronten och förlama arbetarklassens kampkraft. Detta gör denna nya socialdemokratiska partibildning till den för arbetarna allra farligaste socialfascistiska formationen.

Revolutionära perspektiv.

Kamrater! Det jag hittills berört av de huvudfrågor som stod till behandling på plenum, den analys av läget som där gjordes, den, belysning av fascistfaran, krigsfaran, socialfascismen och dess roll, torde vara tillräckligt för att utan förbehåll fastställa, att plenums uppskattning av läget och av de huvudfrågor som nu står för arbetarklassen äger sin fulla tillämpning även för Sverige och för vårt parti.

Och hur ställde plenum perspektiven för den närmaste tidens utveckling? Blir det krig inom de närmaste månaderna? Kommer den proletära revolutionen att segra i Tyskland inom den närmaste tiden? Eller kommer inom den närmaste tiden revolutionära utbrott i andra viktiga kapitalistiska länder? Kommer den fascistiska diktaturen att genomföras i länder som ännu har s.k. demokratisk styrelse? Kamrater, sådana frågor ställer man till oss kommunister bland arbetarna. Vad skall vi svara?

Vad har XIII plenum sagt. Vi kommunister är inga spåmän och självklart kan man aldrig i förväg fastställa datum för stora historiska omvälvningar. Men med marxismens-leninismens analys av de sociala krafternas spel kan vi dock förutse riktningen av utvecklingen i olika tidsavsnitt. Och

plenum har också klart sagt ut att

”den utomordentliga spänningen såväl av de inre klassmotsättningarna i de kapitalistiska länderna som även av de internationella motsättningarna vittnar om en sådan mognad av de objektiva förutsättningarna för den revolutionära krisen, att världen numera omedelbart närmar sig en ny omgång av revolutioner och krig.”

Och kamrat Kuusinen sade i sitt inledande referat följande:

”En ny omgång av revolutioner och krig betyder en ny revolutionär kris för det kapitalistiska världssystemet. Hittills har vi talat om en stegring av den revolutionära krisens förutsättningar i det internationella läget. I dag talar våra teser om sådan mognadsgrad av världskrisens objektiva förutsättningar, om en sådan skärpning och spänning av de grundläggande motsättningarna och antagonismen i den kapitalistiska världen, att varje ögonblick kan medföra ett omslag som förvandlar den ekonomiska krisen i en revolutionär kris.”

Om ett dylikt omslag först kommer till uttryck i Tyskland, eller i Spanien, eller på Balkan, eller i något annat land kan man i nuvarande situation icke fastställa, Men XIII plenum ställde allvaret i situationen för varje parti och påvisade, att i varje land kan i varje moment en explosion inträffa, ettdera genom krigsutbrott eller genom andra händelser om omedelbart ställer proletariatet inför en kamp på liv och död mot borgarklassen. Plenum uppfordrar de kommunistiska partierna att klargöra för sig allvaret i detta läge.

”Under den revolutionära världskrisens mognande, då bourgeoisin i syfte att befästa sin diktatur försöker leda över jäsningen, missnöjet och harmen hos massorna in på *fascistiseringen och krigets* banor, består kommunisterna huvuduppgifter i att inrikta massrörelsen på kampen för störtande av utsugarklassens diktatur.”

XIII Plenum och SKP:s uppgifter

Hur måste vi konkret för det svenska partiet ställa uppgifterna i dagens kamp i anslutning till vad Komintern sagt oss genom XIII plenums beslut?

Kampen mot fascismen och den borgerliga statsmaktens fascistisering

I det citat jag tidigare anført från teserna rörande kampen mot fascismen, är den allmänna linjen klart angiven hur kampen måste föras. Det gäller för oss att beakta mångfalden i fascismens olika uttrycksformer i detta land. Vi måste se hur exempelvis de Lindholmska nationalsocialisterna spelar rollen av ”radikal riktning” med högröstade antikapitalistiska toner då de sjunger sina nassevisor, vi måste observera hur Furugårdarna vänder sig till småbourgeoisin och som speciell metod i kampen mot vårt parti och mot arbetarorganisationerna använder sig av provokationshandlingar. De fascistiska officerarna och överklassarna har sin idol i Martin Ekström. På så sätt genomför nationalsocialisterna en arbetsfördelning för att kunna specialisera sig på olika befolkningsgrupper. Naturligtvis bör denna karaktäristik inte tas schematiskt. I sina huvuddrag liknar nassegrupperingarna varandra allt för mycket för att någon politiskt skolad arbetare skulle låta sig bedragas av desamma, men det är viktigt att observera denna arbetsfördelning ty herrarna ifråga räknar ju icke att vinna anhängare bland politiskt upplysta utan bland indifferent befolkningsgrupper. Vår uppgift är att isolera samtliga riktningar. Genom upplysningspropaganda, genom bojkott av deras möten, genom att vid lämpliga tillfällen också uppträda mot dem vid deras egna möten, genom att bland arbetarna påvisa deras karaktär av terrororganisationer, och genom att organisera skyddsvärn bland arbetarorganisationerna, samt genom andra lämpliga åtgärder måste partiet på allvar ställa sig i spetsen för kampen mot den svenska arten av Göringska mordbataljoner. Den starkaste och farligaste fascistiska organisationen är dock

Nationella Ungdomsförbundet. Jag behöver ej ge citat från deras programskrifter och uttalanden från deras ledare för att bevisa detta. påstående. NUF är borgarnas största kamporganisation för den fascistiska diktaturens genomförande i Sverge. Det gäller att göra detta klart för arbetarna och utveckla ett ihärdigt massarbete för att hindra den fascistiska ideologins inträngande bland arbetarmassorna. Därvid måste vi göra allt för att hindra att de s. k. kragproletärerna dras in under fascismens inflytande. Partiet måste utarbeta paroller för den proletariserade medelklassens och knyta an till deras intressen. Icke minst är det nödvändigt att möta den fascistiska faran inom de proletariserade intellektuella kretsarna, bland den studerandeungdomen och bland akademikerna. Och jag upprepar ännu en gång att det är en huvuduppgift att för arbetarna klargöra att fascismen icke är oundviklig om vi förstår att rätt bekämpa densamma. Och på detta område är det lättare än på andra områden av vår kamp att vinna förståelse för partiets enhetsfronttaktik.

Kampen mot socialfascismen

Jag har redan framhållit att för vårt partis vidkommande, i ännu högre grad än för många broderpartier, förutsättningarna för framgång i kampen mot fascismen och hungeroffensiven är kampen mot socialfascismen, för att rycka arbetarmassorna undan det socialdemokratiska partiets inflytande. Och här ger plenum konkreta anvisningar för de olika partierna. Först av allt, vad jag redan tidigare anfört, *skapandet av en kämpande enhetsfront underifrån*. I vårt partis framgångar under senaste åren har ett riktigt användande av enhetsfronttaktiken spelat en avgörande roll. När nu plenum talar om enhetsfront underifrån bör icke detta missförstås. Politiskt är det ju ett klart begrepp, De fastställer att vi givetvis aldrig skall fatta enhetsfronten så att vi gör blockbildning med motståndareorganisationer, genom undanskjutande av våra kommunistiska principer. Vi kan naturligtvis aldrig skapa enhetsfront med de socialfascistiska ledarna. Men vi kan givetvis i vissa situationer vända oss till socialdemokratiska, kilbomska eller andra organisationer och ledningar, med vissa konkreta förslag, av den art exempelvis som Kominterns öppna brev till de socialdemokratiska partierna rörande enhetsfronten mot fascismen. Särskilt lokala organisationer med proletära ledningar i socialdemokratiska eller kilbomska partierna bör i konkreta situationer (vid antifascistiska aktioner, första maj, arbetslöshetsaktioner, o.s.v.) genom skrivelser uppfordras att organisationsmässigt ansluta sig till våra förslag om enhetsfront för aktionernas genomförande, varvid samtidigt alltid en ihärdig propaganda måste utvecklas bland medlemmarna i dessa organisationer för att popularisera förslaget om enhetsfront.

Det Ström-Kilbomska partiets organisationer och medlemmar gäller det särskilt att ställa inför frågan om *skapandet av en kampens enhetsfront*. Endast därigenom, genom konkret uppfordran till kampgemenskap kan vi avslöja det nya arbetarförträdes parti. Inga påståenden i våra diskussioner, inga skällsord, inga allmänna proklamationer om att detta parti till sin karaktär är ett socialfascistiskt parti, kommer att övertyga dess medlemmar om att de kommit fel. Endast inför klasskampens konkreta företeelser, genom egna erfarenheter, kan dessa arbetare komma till klarhet. Och därvid måste kommunistiska partiet överallt, på alla frontavsnitt, gå i spetsen, genom kloka och till föreliggande situationer väl anpassade paroller och krav, samt genom en modig och uppoffrande kamp för dessa krav visa att partiet leder arbetarklassens kamp. 'vi måste överallt uppträda på möten där man propagerar för detta parti, icke genom frånstötande eller utmanande uppträdande stöta deras anhängare för pannan, men genom försök till kamratliga diskussioner för klarläggande av vår politik och avslöjandet av vänster-socialfascisternas, hindra deras försök att värva anhängare bland arbetarmassorna.

Vi måste uppmärksamma att enhetsfronttaktikens genomförande ofta innebär stora faror för opportunistiska avvikelser. Det gäller att icke dölja partiets ansikte. Vi gör icke "enhetsfront över partigränserna", vilket till sina konsekvenser betyder ett lividerande av kommunistiska partiet,

utan vi gör *enhetsfront under kommunistiska partiets ledning*. Särskilt på det fackliga området måste vi sätta in all vår kraft för att skapa självständiga ledningar i kampen mot hunger-offensiven. Kampen för bättre löner, kampen mot utsvältningen av de arbetslösa, kampen för arbetarnas dagsintressen under bourgeoisins svältoffensiv, den måste på alla områden göras i enhetsfrontens tecken. Endast därigenom kan vi uppnå en stegring av proletariatets revolutionära aktivitet, höja kampens politiska nivå och inrikta massornas strider på att nå slutmålet, kapitalismens störtande och upprättandet av proletariatets diktatur.

Bättre arbete bland massorna.

Härför fordras en *grundläggande förbättring av partiets massarbete*. Allt tomt skrävel och frasmakeri måste utrotas. Konkret och sakligt samt på ett kamratligt sött måste kommunisterna vända sig till sina kamrater på arbetsplatserna och bland de arbetslösa och klagöra partiets politik. Den kommunistiska pressen måste göras till en press för massorna med spridning bland massorna. Alla krafter måste inriktas på att förbättra densamma.

Framför gäller detta *Ny Dag*. Kan vi säga, att *Ny Dag* fyller de anspråk som vi har rätt att ställa på vårt partis huvudorgan.? Nej, det kan vi inte. Vår tidning är liten och ger inte vad den skulle ge, av ledning, av initiativ, av skolning åt våra medlemmar och åt arbetarklassen i sin helhet. Men vi kan göra den bättre. Vår gemensamma strävan – från partiledningarna, från redaktionen och från cellerna samt från varje enskild medlem – måste vara att utveckla vår tidning till en masstidning, som blir en agitator, propagandist och vägledare för de breda massorna i dagens strider. Den kan bli det om vi förstår att organisera arbetarkorrespondentverksamheten, om vi förstår att i anslutning till dagens kampuppgifter ställa de riktiga parollerna och om vi förstår att sprida vår tidning.

I varje partiorganisation, i varje cell och varje kommun måste frågan om utvecklandet av våra tidningar ställas som en huvuduppgift. Tidningarna är bland våra skarpaste vapen” och vi skall lära oss att hantera dem riktigt. Ett allsidigt stöd åt redaktionerna måste ges från particellernas sida, en ständig värvningskampanj måste organiseras och drivas från varje partiorganisation. Om vi under legala förhållanden inte förmår att ge våra tidningar massspridning, hur skall vi då under illegala eller halvlegala förhållanden kunna göra det? Då är svårigheterna mångdubbelt större än nu, och om vi inte rätt utnyttjar tiden, blir vi kanske tvingade att under oändligt mycket svårare förhållanden och med mera offer i alla fall göra det vi nu ställer som vår uppgift.

Arbetet på arbetsplatserna.

Massspridning av våra tidningar är en av de viktigaste uppgifterna i *förankringen av vårt parti på arbetsplatserna*. Detta senare är kanske det svåraste men också det nödvändigaste. Vi måste lära oss att här använda bättre metoder. På åtskilliga, ja på de flesta arbetsplatserna måste våra particeller redan nu arbeta under illegala och halvlegala former, för att skydda sin egen existens som driftcell på arbetsplatsen. För att inom partiet kunna göra de erfarenheter vi vinner till allmän egendom, för att kunna utrusta våra i driftscellsarbetet otränade kamrater med bästa möjliga kunskap om hur detta arbete skall bedrivas, måste vi få till stånd en mera levande och omedelbar förbindelse mellan de olika ledningarna och driftscellerna. Arbetsköpare, såväl som hantlangare åt den reformistiska ledarjuntan, arbetar målmedvetet och systematiskt på att rensa arbetsplatserna från kommunister. Vi måste se till att deras ansträngningar inte krönas med framgång, utan att tvärtom vårt parti vinner flera medlemmar bland de bästa och erfarnaste av de arbetare som står på arbetsplatserna. I denna kamp om den bästa delen av arbetarna spelar vårt fackliga arbete en avgörande roll.

Offensiv mot reformismen.

I fackföreningarna måste vi övergå till offensiv mot den reformistiska byråkratin. Kampen om varje valbar post i fackföreningarna är en högaktuell huvuduppgift. RFO har redan tagit de första stegen på vägen att bli en massorganisation. Utgivandet av *Facklig Tidning* är en framgång. Genom aktivt arbete på arbetsplatserna och i fackföreningarna måste vi utveckla RFO till att bli en organisation som kan leda arbetarmassorna i strid mot kapitaloffensiven och mot de reformistiska ledarnas förräderier. Genom cirkulär 807 ville Landsorganisationens ledning, rensa ut kommunisterna och de revolutionära arbetarna ur fackföreningarna. De har inte lyckats i sin avsikt. Partiets taktik i fråga om lojalitetsomröstningarna korsade LO-ledarnas planer. Det stort anlagda fälttåget mot RFO kom av sig redan i starten, och det har inte lyckats herrarna att stimulera ens sina trognaste livgarder till några effektfulla attacker. Dock har naturligtvis splittringsoffensiven haft sina menliga verkningar. På en del håll har vacklan och osäkerhet trängt in i partiets led, men framfot allt har en viss ängslan för fastare organisering av oppositionen gjort sig märkbar bland de revolutionära arbetarna. För oss gäller det nu att gå till offensiv. Överallt i fackföreningar och på offentliga möten ta upp kampen om arbetarmassorna med de reformistiska ledarna, överallt slå dem, men utan att ett ögonblick avstå från ett smidigt taktiskt framgångssätt. Tror LO-herrarna att de revolutionära arbetarna, kommunisterna och RFO skall frivilligt sticka huvudet i den snara de behagar hänga ut, bedrar de sig grundligt.

Arbetakvinnorna måste vinnas.

Ett annat område där vi också måste gå från ord till handling är frågan om partiets kvinnoarbete. På nionde kongressen fastslog vi i huvudresolutionen följande synnerligen tänkvärda uppgift:

”En genomgripande omläggning av partiets arbete för att vinna de proletära kvinnomassorna måste genomföras.”

Har i genomfört den omläggning som var nionde kongress beslöt? Nej. Utan att bestrida att vissa framsteg gjorts måste vi dock konstatera att här ännu är en av partiets svagare sidor. Vilken betydelse arbetet bland kvinnorna har underströks särskilt av plenum, och teserna gör oss uppmärksamma på vilken betydelse en kvinnoaktiv i partiet måste ha särskilt vid ett krigsutbrott. Ty vilka är det som ersätter de män som kallas in i arméerna? Kvinnorna. Det är proletärkvinnorna som då övertager det arbete som männen tidigare utfört, i produktionen, inom transportväsendet. Det är vår skyldighet att sörja för att också partiarbetet då kan övertagas av en väl skolad och erfaren kvinnoaktiv, Vi kan inte dröja en dag med att börja ett verkligt genomgripande, arbete för att skapa denna kader, förutan vilken vi står oss slätt i avgörande ögonblick.

Ungdomsarbetet är en partiuppgift.

Samma gäller erövrandet av arbetarungdomen. Vårt ungdomsförbund visar stagnation och delvis till och med tillbakagång. Kan vi vid kritiken av detta tillstånd enbart vända oss till kamraterna i ungdomsförbundet? Nej, det skulle vara falskt. Naturligtvis är partikadern i ungdomsförbundet den som i första hand har att känna ansvaret för det tillstånd som råder, men jag understryker med skärpa, att utbyggandet av den kommunistiska ungdomsrörelsen till en massorganisation är en partiorganisationens uppgift. Förstår inte partiorganisationerna att lägga sitt arbete så, att de skapar starka och slagkraftiga ungdomsorganisationer vid sin sida, då förmår de heller inte att fylla sin uppgift i erövrandet av arbetarklassens och de utsugna massornas majoritet.

Kamp för legaliteten.

En av de dagsaktuella frågorna är kampen för partiets legalitet. De föreslagna undantagslagarna

dröjer kanske ännu någon kort tid, men vi måste ofördröjligen utveckla masskamp mot försöken att illegalisera partiet De provokationsförsök, som vi kunnat iakttaga under den senaste tiden, är säkerligen inte de enda som kommer att försökas i den vågen. Vi måste lära av våra broderpartiers och hela Kominterns rika erfarenhet i kampen mot provokationer och provokatörer. Vi måste förstå att hålla huvudet kallt, inte låta oss lura till oöverlagda handlingar, inte heller i naiv godtrogenhet falla offer för våra klassfienders attentat. Vi kämpar för att vårt parti skall få vara ett legalt arbetande och kämpande parti.

Dock, ulan att hemfalla till någon panikstämning på något sätt, måste partiet vidtaga alla nödvändiga åtgärder för att kunna säkra partiorganisationerna, för att kunna fortsätta parti-verksamheten även i illegalitet.

Bättre kaderarbete.

Inte minst i detta sammanhang ställer sig kaderfrågan i förgrunden. Ett gott förberedande av illegaliteten, ett förstärkande av partiets massarbete kräver ovillkorligen att större uppmärksamhet ägnas åt kaderfrågan. Nya krafter måste dras in i ledande arbete och en ständig skolning av dessa krafter måste företagas. Framför allt skall våra funktionärer i celler, kommuner, distriktsledning och Centralkommitté sörja för att de nya krafterna dras fram och skolas i det praktiska arbetet såväl som i marxismens-leninismens teorier. Utan fruktan för ett eller annat misstag, måste de nya kamraterna prövas på nya och större uppgifter, under det att mera erfarna och äldre kamrater dagligen hjälper och på ett förstående och fostrande sätt ger råd och anvisningar till de nya kamrater som dras fram i ledande ställningar.

Hela partiets men framförallt kaderns politiska kvalité måste höjas. Detta sker inte endast genom skolningsarbete i cirklar och studierum utan främst genom att partiet ständigt är vaksamt mot *opportunisten i praxis*, mot alla avvikelser till höger och vänster, genom att eldgivningen riktas mot högeropportunisten utan att dock förglömma att ännu i partiet finns vänster-sekterister som befordrar en falsk politisk linje och passivitet i partiet.

Sovjetmakt.

XIII plenum ställde maktfrågan inför partierna.

”Sovjetmakten vars grundval bildas av arbetarnas och halvproletärernas massorganisation, möjliggör för de tidigare av kapitalismen förtryckta arbetande massorna det verkliga, *omfattande utnyttjandet av demokratin*.

Sovjetmakten är den proletära diktaturens statsform.

Sovjetmakten är statsformen för proletariatets och bondeklassens revolutionärt-demokratiska diktatur, vilken säkrar den borgerligt demokratiska revolutionens överväxande i den socialistiska (Kina o. s. v.).

Den är en *demokrati för de arbetande*, men en sträng diktatur mot utsugarna.

3. I de kommunistiska partiernas massarbete måste med allt eftertryck frågan om *makten* ställas. Kommunistiska. Internationalens huvudparoll i denna kamp är *Sovjetmakten*.”

Vad betyder detta för vårt partis vidkommande?

Betyder det att vi skall gå ut på gator och torg och skrika att nit galler det att ta makten. Nej. Det betyder att vi konkret visar massorna vad vi menar med vår gamla paroll om en *revolutionär utväg ur krisen*. Det betyder att vi i vårt massarbete bland de arbetande och de arbetslösa, bland de lidande massorna av proletariatets kvinnor, bland alla utsugna, klart och lättfattligt förklarar vad den borgerliga demokratin är under socialdemokratisk regim eller under vilken borgerlig

regim som helst. Att vi påvisar att den endast är en form för kapitalets diktatur. Att vi därtill påvisar vad fascismen kommer att medföra för den svenska arbetarklassen. Att vi påvisar att den kapitalistiska samhällsordningen aldrig kan ge arbete åt alla arbetslösa. Att vi påvisar att massan av industriarbetare även vid en tillfällig konjunkturförbättring kommer att slita gatstenarna i arbetslöshetens förbannelse. Att vi påvisar att ungdomens arbetslöshet och alla vådor som därmed uppstår för arbetarungdomen icke kan upphävas under det kapitalistiska systemet. Att vi påvisar att vare sig socialdemokratin eller nationalsocialismen eller vilken rörelse som helst som förutsätter kapitalismens upprätthållande kan bringa massorna någon hjälp. Att vi påvisar att arbetarna och bönderna själva måste taga makten i egna händer, övertaga fabriker, gruvor, skogar och andra viktigare produktionsmedel, konfiskera varuförråden och fördela dem bland de behövande, konfiskera bankerna och upphäva finanskapitalets herravälde.

Detta allt måste vi förstå att på populärt sätt klargöra för de arbetande och arbetslösa massorna.

*Men vi måste också på allvar ställa frågan om makten inför landsbygdens arbetande massor! småbönder och lägenhetsägare. Vi måste förklara för bönderna att vi icke tar jorden från dem utan att det är vi som äter ger dem den jord som kapitalister och bolag stulit från dem. Vi måste förklara för bönderna att endast kommunisterna kan avskaffa deras skuldsättning och ge dem avsättning mot lönande priser för de produkter de har att avyttra. På så sätt måste vi i vårt massarbete söka att vinna de breda massornas öra. Vi måste vinna deras förståelse för riktigheten i vad XIII plenum sagt att *det finns ingen annan utväg ur kapitalismens allmänna kris än den som oktoberrevolutionen visar.**

Vi måste lära oss att på bolsjevikiskt sätt, konkret och sakligt, ställa dessa frågor för de utsugna massorna. Varje kommunist måste bli en ledare i massornas kamp mot kapitalismen. Då kommer partiet att snabbt marschera framåt och bli dugligt att fylla sin historiska uppgift i kampen för kommunismen.